

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/60/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2112218551
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2013:2112218551.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobkyne: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, zastúpenej splnomocnenkyňou: TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o., Bratislava, Údernícka 5, proti žalovanému: S. D., nar. X. K. XXXX, bytom T., I. XXXX/X, o 2. 434,02 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 23. januára 2013 č. k. 13C/181/2012-35 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti lehoty plnenia vo veci samej m e n í tak, že istinu a úroky z omeškania takýmto rozsudkom prisúdené povoľuje žalovanému zaplatiť v splátkach po 40 eur mesačne, vždy do 20. dňa v mesiaci, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto uznesenia tak, že omeškanie s splnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

Žalobkyni nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napádaným rozsudkom súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 2.434,02 eur s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.758,99 eur od 24. septembra 2009 do zaplatenia, v splátkach po 20 eur mesačne od 1. marca 2013, vždy do 20. dňa v mesiaci pod stratou výhody splátok. Ďalej žalovanému uložil zaplatiť „trovy“ konania žalobkyne advokátskej kancelárii TOMÁŠ KUŠNÍR s.r.o. (správne „náhradu trov konania žalobkyne a to jej splnomocnenkyňi“), v sume 407,32 eur, do 30 dní po právoplatnosti takéhoto rozsudku. Takéto svoje rozhodnutie odôvodnil v časti lehoty plnenia (teda čo do povolenia plniť v splátkach) právne ust. § 160 ods. 1 O. s. p. (zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, čiže Občianskeho súdneho poriadku), vecne potom osobnými, majetkovými a zárobkovými pomermi žalovaného, ktorý žije sám, mesačne zarába iba 250 eur, pracuje iba 10 dní v mesiaci a spláca exekútorovi pohľadávku (pozn. odvolacieho súdu - zrejme záväzok) vo výške 7.000 eur.

Proti takémuto rozsudku len v časti lehoty plnenia vo veci samej istiny a úrokov z omeškania podala včas odvolanie iba žalobkyňa s návrhom na zmenu rozsudku v takejto časti zvýšením splátok na najmenej 40 eur mesačne, namietajúc pritom neúmerne dlhým časom trvania splátok (pri ich výške stanovenej súdom prvého stupňa) a tiež zhoršovaním situácie žalovaného (neustálym rastom úrokov z omeškania) za situácie, v ktorej tento účastník (žalovaný) mohol dlžnú sumu splácať priebežne aj pred vydaním rozsudku, čím by došlo k postupnému znižovaniu dlžnej sumy, ale tak neurobil. Poukázala na skutočnosť, že výška mesačnej splátky v zmysle zmluvy o úvere bola 1.497 Sk (49,69 eur), teda vyššia ako splátky povolené súdom.

Žalovaný odvolací návrh nepodal.

Odvolačný súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. vec v medziach odvolania, teda len vo výslovne napadnutej časti lehoty plnenia istiny a úrokov z omeškania a to bez pojednávania, pretože nešlo o vec samu a ani o žiaden zákonom ustanovený prípad potreby prejednávania aj takejto veci na pojednávaní odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

Podľa § 160 ods. 1 O. s. p. ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku; súd môže určiť dlhšiu lehotu. Súd môže určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať aj v splátkach, ktorých výšku a podmienky zročnosti určí, a to aj tak, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok zročnosť celého plnenia.

Z obsahu spisu v prejednávanej veci potom vyplýva, že súd prvého stupňa napádaným rozsudkom povolil na zaplatenie takýmto rozhodnutím priznaných súm splátky, zaručujúce za ich riadneho plnenia (a chodu vecí) zaplatenie žalobkyne len istiny (nepočítajúc do toho teda aj úroky z omeškania k času rozhodovania súdu prvého stupňa za viac než 3 roky) v období takmer 122 mesiacov (viac než desať rokov).

Rozloženie splátok na tak dlhý časový interval samozrejme nebolo v súlade s jedným z ustálených pravidiel rozhodovacej praxe súdov, podľa ktorého by k zaplateniu celého dlhu i vo forme splátok malo prísť najneskôr do 36 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa takáto výhoda poskytla (resp. v časovom intervale takéto rozpätie prekračujúcim nanajvýš nepatrne) a to i pri pominutí okolností získania žalovaným nespornej výhody (odkladu) už praktickým donútením žalobkyne uplatniť právo na súde (čím sa i pri nenapadnutí rozsudku žalobkyňou očakávateľný čas zaplatenia opäť len istiny a úrokov z omeškania predĺžil o ďalšie tri roky uplynulé odvtedy, čo sa čiastkové sumy na istine stali splatnými), takže požiadavka z odvolania na vyššie (než okresným súdom určené) splátky bola plne legitímnou.

Už výška súm priznaných napádaným rozsudkom na istine a úrokoch z omeškania (k času rozhodovania v prvom stupni), teda 2.962,30 eur (2434,02 + 528,28) by totiž pri rešpektovaní vyššie priblíženého pravidla o rozložiteľnosti splátok najviac na tri roky odôvodňovala výšku splátky prinajmenšom 82,29 eur mesačne (2962,30 : 36).

Na druhej strane však ani žalobkyňa odvolaním nepopierala, že splátky v takejto výške by so zreteľom k pomerom žalovaného boli podobne neúnosnými ako zaplatenie celej sumy naraz. Práve ochota žalobkyne upokojiť sa so splátkami v podstatne nižšej, než vyššie uvedeným spôsobom určenej výške, bola potom dôvodom, pre ktorý odvolací súd podľa § 220 O. s. p. rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti lehoty plnenia istiny a úrokov z omeškania zmenil spôsobom uvedeným v prvej vete výroku tohto uznesenia (odvolacieho súdu).

Pri takomto výsledku odvolacieho konania v ňom formálny úspech zaznamenala žalobkyňa (splátky boli v súlade s požiadavkou z jej odvolania zvýšené) a vzniklo jej tak podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. aj právo na náhradu trov odvolacieho konania. Nakoľko však pri možnosti rozhodnutia odvolacieho súdu bez pojednávania je zákonnou podmienkou postupu podľa § 151 ods. 4 O. s. p. (čiže vyzývania na vyčíslenie náhrady súdom) návrh na priznanie náhrady a ten tu (zo strany účastníčky úspešnej v odvolacom konaní) nebol a zo spisu nevyplývali ani iné trovy žalobkyne v odvolacom konaní, než tie na právnej službe, o trovách odvolacieho konania bolo možné rozhodnúť len nepriznaním žalobkyne žiadnej náhrady.

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyselne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.